

Predikan Långfredagen 2019

Joh.19:17-37

Korset

Det vi ser idag har bara hänt en gång och ändå händer det hela tiden. Han som bär sitt kors ut till avrättningsplatsen är en av alla dessa oskyldigt dömda, förtalade, beljugna, orättvist anklagade, dömd efter en hastig skenrättegång mitt i natten. Han ska dö för att hans fiender, de styrande och mäktiga, har bestämt sig för att han måste bort. Och de har fått folket med sig. I söndags, för 5 dagar sedan, ropade man Hosianna, Davids Son på gatorna i Jerusalem. Man hyllade sin konung. Nu hänger han på korset med Pilatus anslag över; *Jesus från Nasaret, judarnas konung*. Landshövdingen förstod att det var av avund prästerna och de skriftlärda ville bli av med Jesus, och om vi ska tro evangelisterna, ville han inte döma honom alls.

Han insåg att Jesus var ofarlig för romarna, men bland hans eget folk var meningarna delade. Alla dem han hade botat och hjälpt, hans lärjungar och alla hans vänner, de skrek naturligtvis inte *Korsfäst!*

De var förtvivlade, lamslagna, livrädda. De förstod ingenting. Hur kunde det gå så här? Hur kunde Guds kärlek föda ett sådant brinnande hat? Hur kunde man döma en man som gjort så mycket gott? Visst hade han retat folkets ledare, visst hade han utmanat dem och när han till slut inför Stora Rådet erkände att han var Messias, Guds Son. Och att han inte kunde vara det, utan en galning, det avgjorde hela saken. Bara en vansinnig människa kan tro att han är Guds Son. Ja, det finns många orsaker till att han blir dömd, om man ser till den mänskliga sidan. Jesus har många bröder och systrar

genom tiderna. Avrättningståget ut till Golgata bestod av fler än han, och bland de många som romarna dödade är han egentligen bara en. En i den sorgliga raden av politiskt dömda, obekväma, missförstådda. De två som korsfästes tillsammans med honom var verkliga brottslingar, antagligen hade de dödat under oroligheter.

Samtidigt, det vi ser idag är unikt. Det har bara hänt en gång. Människor har aldrig dödat Guds Son, aldrig korsfäst Guds själv. Det har bara hänt denna enda gång.

Det gör allting så ödesmättat, så fyllt av mänsklig tragik och och djävulsk grymhet.

När ljuset kom till världen älskade människorna mörkret mer än ljuset, och när han kom till sitt eget ville hans egna inte veta av honom, skriver Johannes i början av sitt evangelium. De yttersta konsekvenserna av vårt nej till Gud ser vi här.

Ändå är det som händer på långfredagen Guds vilja. Han är beredd att offra sig själv, utblotta sig och göra sig ödmjuk intill döden. Det Jesus gör när han frivilligt låter sig dömas, misshandlas och korsfästas, gör han för att rädda och frälsa oss från ondska och död.

Hur är det möjligt? Hur kan det vara så att detta erbarmliga skådespel i Jerusalem för 2000 år sedan, en fredag innan judarnas stora påskhögtid, kan ha en sådan avgörande betydelse för oss?

Det har det bara, och jag menar bara, om Jesus verkligen är Guds Son. Om han är Gud i mänsklig gestalt på jorden.

Om han var en vanlig människa som du och jag, kan hans död givetvis inte ha någon särskild betydelse för oss. Kanske som ett gripande drama, en oskyldig människas orättvisa lidande och avrättning, en storslagen religiös ledares martyrium, en hjältes död.

Men han som hänger på korset dö för dig och mig, han lider för att försona oss med Gud. Inte för att Gud är hämndlysten och måste se blod för att bliddas i sin vrede. Inte heller för att Gud inte kan förlåta oss utan detta fasansfulla lidande. Jesus förlät ju synder innan han led och dog på korset. Men Gud visste att människorna skulle avvisa hans kärlek, att när han själv kom till världen, så skulle inte ondskan och hatet kunna tåla honom. Korset är i själva verket en bekräftelse på att kärlek väcker inte bara genkärlek och godhet utan brinnande motvilja och oförståelse. De som dömde honom tänkte givetvis inte så. De ville kanske mest bespara sitt folk en religiös vettvilling med storhetsvansinne, och de kände förstås sin egen svaghet och var gröna av avundsjuka på hans massmöten, men att de skulle hata honom kunde de inte erkänna. Ändå var det så det var.

Det var trots allt inte Gud som korsfäste Jesus. Det gjorde människorna. Om vi hade älskat Gud över allting och vår medmänniska som oss själva, hade Jesus aldrig hängt på korset, och Gud hade inte behövt uthärda detta. Man kunde ju ha tänkt sig att Gud bestämde sig för att om Jesus blev avisad, om hans kärlek blev trampad på och man dödade honom, då skulle spelet vara slut med mänskligheten. Då var det dags att utplåna oss, och börja om igen.

Men i Guds plan fanns denna möjlighet med; ekot från profeten Jesaja ljuder över hela scenen idag; *han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att skulle helas, hans sår gav*

oss bot. Detta är korsets mysterium. Gud hämnas inte, han låter människorna göra detta; korsfästa hans egen son. Han låter detta ske. Är det inte en svag och ynkelig Gud ändå?

Många har tänkt så; judarna kan inte acceptera att Gud lider och dör. Den som hängs upp på trä är förbannad av Gud.

Och profeten Mohammed kunde inte tänka sig detta heller. Jesus var inte Guds Son; Gud har ingen son, ingen kan likställas med Gud, och profeten Jesus blev aldrig korsfäst.

Och för många andra är korset också obegripligt.

Men det går inte att begripa, eller fatta med förståndet. Att Gud själv ödmjukar sig och lider kan vi bara ta emot i tro.

Tro att Gud är sådan, att han hellre lider än straffar, att han hellre förlåter än dömer, att hans kärlek är så ofattbart stor att han offerar sig själv för att rädda oss.

Korset är rest mitt i världen, det möter oss överallt. I kyrkor, på heliga platser, i hemmen, runt halsen på många människor. Det som en gång var ett grymt avrättningsredskap har blivit en hoppets symbol, ett tecken på att kärlek är starkare än hat, att det finns förlåtelse för allt och att Gud inte dömer, utan älskar, och att detta är starkare än allt. Det övervinner ondskan och döden.